

E 100 werd door F 272 aangevuld. Dat wetsbesluit mag men in het algemeen zien als een verbetering – behalve dan op dat ene punt dat wij meer in bijzonderheden moesten behandelen: het rechtsherstel ten aanzien van de effecten. Vijf ministers zetten hun handtekening onder een wetsbesluit waaromtrent, wat dat laatste rechtsherstel betrof, een van de Amsterdamse Kamers van de Afdeling Rechtspraak in oktober '49 de opvatting vermeldde dat de getroffen regeling 'onbillijk of in strijd met fundamentele rechtsbeginselen' kon worden geacht – en nog geen drie jaar later, in mei '52, bracht dezelfde Kamer in iets andere samenstelling aan die regeling de doodsteek toe met haar van zuiver inzicht getuigende uitspraak dat geen enkele 'korte ketting'-aankoop van door Lippmann-Rosenthal ('die notoire Duitse roofinstantie') aangeboden effecten beschouwd kon worden als geschied te goeder trouw. Terwille van op dat moment geldende economische belangen heeft F 272 allen die van hun effecten waren beroofd (vele geliquideerde verenigingen en stichtingen maar vooral de Joodse 'gedeposedeerden'), afgescheept met een vage toezegging. Het zijn met name prof. Meijers en de onvermoeibare mr. Sanders geweest die bevorderd hebben dat aan dit onrecht een einde werd gemaakt. Trouwens, de Staat der Nederlanden, f6 mln betalend voor de kampen Westerbork en Vught waarvoor f36 mln uit de Joodse vermogens was geput, heeft zich uitgesproken schriel betoond en de Nederlandse Bank, die zelf voor haar Duitse schatkistpromessen f4,5 miljard uit de schatkist had ontvangen, en de Bary & Co moesten door de rechter *gedwongen* worden, aan de beheerders/vereffenaars van de LVVS en de VVRA de f66 mln aan Duitse schatkistpromessen te vergoeden die zij ten behoeve van Lippmann-Rosenthal en de VVRA hadden laten aankopen.

Minder fraai was het voorts dat de Afdeling Rechtspraak het immorele regeringsaanbod van januari '50 moest vernietigen en later het Beheersinstituut moest dwingen aan de voor de beroofden opkomende commissie-Meijers de gegevens te verstrekken voor het aanspannen van een procedure, hetwelk door het Beheersinstituut zelf was nagelaten.

Minder fraai was eveneens dat het zoveel moeite moest kosten om de levensverzekeringsmaatschappijen te brengen tot het erkennen van de rechten der beroofde polishouders of hun nabestaanden.

En als onrechtmatig (en kwetsend) beschouwen wij het tenslotte dat de Duits-Joodse vluchtelingen, voorzover zij op 1 november '41 hun Duitse nationaliteit hadden verloren, in het kader van het rechtsherstel beschouwd en behandeld zijn als Duitsers, als 'vijanden'. Zeker, wij nemen aan dat de meesten er in slaagden, een *no-enemy*-verklaring te